

STRMILOVSKÉ NOVINY

1993

2

Máme svého prezidenta

Slavnostními fanfárami ve Vladislavském sále Pražského hradu byla 2. února 1993 zahájena odpoledne kolem druhé hodiny slavnostní schůze Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Pan Václav Havel v doprovodu své manželky Olgy, předsedy Poslanecké sněmovny Mil. Uhdeho a předsedy vlády V. Klause vešel do historické místnosti, kterou prošli všichni předchozí prezidenti a králové českého národa, na nichž spočívalo břemeno vlády.

Schůzi zahájil předseda Poslanecké sněmovny M. Uhde, který charakterizoval V. Havla jako muže, který za celou dobu svého politického i uměleckého zápasu se osvědčil jako muž kultury, jako demokratický občan svého národa.

MÁME SVÉHO

PREZIDENTA

Po slavnostním prezidentském slibu u stolku s Ústavou české republiky zazněla hymna České republiky. Slavnostní schůze Poslanecké sněmovny se zúčastnila řada významných zahraničních hostů, mezi nimiž na předním místě figurovali prezidenti sousedních států. Po ceremoniálu, kdy nový prezident v doprovodu obrovitého ministra obrany A. Baudyše vykonal vojenskou přehlídku, tisíce prokřehkých Pražanů, kteří přihlíželi na hradním nádvoří, zazpívalo státní hymnu a pozdravilo pana prezidenta a jeho chof.

Ve svém proslovu ujistil prezident shromážděné občany, že, "ač horizont, čemu se říká vlast, se nám významně zúžil a nikdo se s touto změnou nevyrovnával snadno, svůj domov jsme přesto neztratili, ale musíme si jej uspořádat tak, aby se nám v něm žilo co nejlépe a aby si nás ostatní vážili."

Poté se prezident Havel odebral se svou chotí do katedrály sv. Víta, kde se zúčastnil slavnostní mše, celebrowané pražským arcibiskupem Mir. Vlkem.

V této slavnostní chvíli jakoby byly zapomenuty všechny urážlivé výpady poslanců Republikánské strany Dr. M. Sládka proti Václavu Havlovi a celé jeho rodině. Ti ho chtěli zostudit před očima nejen celého národa, ale celého světa.

Nyní tedy máme opět svého prezidenta. To slůvko "svého" má svůj zvláštní význam právě v české řeči a je těžko přeložitelné do neslovanských jazyků. Vyjadřuje totiž úzký vztah k osobě, kterou máme rádi. Každý národ, pokud si může sám rozhodovat o svých věcech, volí si vždy za svého představitele takového člověka, ať muže, či ženu, kterého si může vážít, který dostatečně splňuje ony přísné požadavky kladené na jeho vysoké postavení.

V této souvislosti je dobré připomenout postavu prvního prezidenta našeho samostatného čs. státu T. G. Masaryka, který byl nejen národem ctěn a vážen, ale přímo milován. Podobné úcty a lásky si zasloužila jeho vzácná manželka Charlotta. Domnívám se, že i nynější prezident se svou chotí Olgou se těší podobné úctě a lásce. Jeho žena i proto, že věrně, po celou dobu pronásledování svého muže, stála po jeho boku a svými osobními vlastnostmi a hlubokým sociálním cítěním patří k onomu rodu žen velkých mužů, které jsou hodny svého postavení. Zdá se, že předseda Poslanecké sněmovny vyslovil mínění většiny národa, když řekl v souvislosti s volbou prezidenta Havla: "Myslím, že jsme volili dobře."

Jak nás viděli naši hosté ze Švýcar

Dostala se nám do ruky podrobná zpráva o návštěvě skupiny několika Švýcarů z Trubschachenu ve Strmilově koncem září minulého roku. Domníváme se, že by naše čtenáře mohlo zajímat, jak nás viděli a jak se jim u nás líbilo.

Ve své zprávě popisují také zážitky ze své cesty přes Rakousko, kde se zastavili, a přes Německo, kudy jeli při své zpáteční cestě. Najeli svým mikrobusem prý celkem 2.174 km převážně ve dne, na rozdíl od nás, kteří jsme většinou obě cesty absolvovali z větší části v noci.

Vděčně kvitovali srdečné přivítání a přijetí, a také pohostinství, jak na obecním úřadě, tak potom v rodinách, které se našich hostů obětavě ujaly. Všimli si každé podrobnosti a nezapomněli pochválit ani čerstvé pečivo, které jim vždy k snídani nabídl zdejší soukromý pekař.

Hlavní program začal v pátek 24. září, kdy si s obdivem prohlédli zařízení a výrobu v maso-kombinátu ve Studené. Při návratu stihli ještě obřad civilních oddavků na obecním úřadě a se zájmem popsali ve své zprávě slavnostní ráz průběhu celého svatebního shromáždění. Po blahopřání novomanželům odjeli švýcarští hosté na prohlídku mlékárny v Jindřichově Hradci. Nejvíce místa ve své zprávě věnovali návštěvě strmilovského zemědělského družstva, které navštívili právě v přípravách na nesnadný proces transformace. Srovnávali a zjišťovali, že jejich švýcarský model hospodaření naše současné struktury velkovýroby neumožňují napodobit. Řady modře oděných žen u třídicího pásu v bramborárně silně připomínaly staré časy komunistického režimu.

S vděčností hodnotili společný večer v Kulturním domě ve Strmilově, zvláště pak zpěv smíšeného pěveckého sboru i vystoupení rychlomalířky paní Šeflové, ale i bohatou večeři a zejména následující, téměř tříhodinové "internacionální" společné zpívání českých a švýcarských národních písní. Vzhledem k tomu, že z nedostatku času mohli naši hosté jen zcela zběžně shlédnout stavební památky J. Hradce, přivítali možnost vidět na zdařilém videozáznamu podrobný obraz památek hradeckých i významných měst okolních.

V sobotu se cesty našich švýcarských hostů rozdělily. Větší skupina se vydala s panem starostou a panem Stárkem, který po celou dobu dělal tlumočníka, na prohlídku našeho hlavního města, zatímco dvě zbylé zemědělské rodiny projevíly zájem prohlédnout si další družstevní i soukromé zemědělské podniky v okolí - v Nové Olešné, v Bořetině, v Zahrádkách, ve Dvorcích a Horním Meziříčku. Když se pak tato skupina vrátila z krátkého ještě výletu do památné Telče, setkala se na společné večeři u paní Vlasty Vrbenské se skupinou, která se nadšená právě vrátila z Prahy. Švýcarští hosté si tam stačili prohlédnout jak Václavské náměstí, tak i Staroměstské, prošli se po Karlově mostě, na hradě navštívili chrám svatého Víta, byli svědky střídání hradní stráže, z terasy pohlédli na město a po zámeckých schodech a metrem se vrátili, aby ještě podnikli krátkou okružní cestu a shlédli židovskou čtvrť a Národní muzeum, rekonstruované po poškození z roku 1968. Zajímali se také o soukromý byt Václava Havla i o jeho případnou volbu českým prezidentem po rozdělení státu. Ve své zprávě, kterou vypracoval písař (obecní tajemník) z Trubschachenu se svou paní, píše, že "prohlídka překrásného hlavního města se skutečně vyplatila."

Docela jsme jim to věřili a přáli. Po bohaté večeři, kterou také podrobně ve své zprávě popsali, uvítali, že díky změně zimního času, získali hodinu času navíc, aby se v neděli mohli na závěr své návštěvy účastnit i se svými hostiteli bohoslužeb v "jednoduché, malé a skromné evangelické modlitebně," kde vyslechli z úst faráře evang. církve Petra Jankovského a Zbyňka Honzala, který tlumočil do němčiny, kázánína biblický text: "Jedni druhých břemena nese" a mohli si zazpívat písně jim známých melodií, i když slovům rozumět nemohli.

"Tato bohoslužba", jak dále píše ve své zprávě, se stala "důstojným a pamětihodným zakončením naší návštěvy ve Strmilově."

Po návštěvě Strmilova a svém návratu domů se všichni účastníci shodli na tom, že to byl "krásný a působivý zážitek". Krásný, pro vynikající přátelský vztah, který se mezi námi vytvořil, a působivý tím, že v tak krátké době země, které si byly navzájem cizí, najednou si již cizí nejsou.

O STRMILOVSKÉ ŠKOLE

Nejstarší písemná zmínka o škole ve Strmilově je z roku 1571 ve "Wittenberské knize ordinovaných", v níž je uvedeno, že byl roku 1571 ordinován za luterského duchovního Jan Scopilius z Volyně, učitel v Počátkách, který byl potom 14 roků ředitelem školy a městským písařem ve Strmilově.

Další zmínka o Strmilovské škole je až z roku 1679, v matriční knize katolického náboženství je uveden písař, radní a učitel Jan Novatius a kantor chrámu sv. Jiljí a sv. Ondřeje Václav Jelínek. (Vlastivěda Jindřichohradecka, r.1930, dvojčíslo 6-7, str.4).

Jména dalších učitelů jsou zapsána až v pamětní knize školy strmilovské, vedené od roku 1871. Zdejší učitel, pravděpodobně Leopold Voborník, provedl retrospektivní zápis: "V Strmilově vyučoval do r.1794 učitel Březina v školní budově č.276 (v ulici Pod farou), roku 1795 nastoupil učitel Vejvara. Když počalo školních dítek přibývat, věnovala obec Strmilovská jednu světnici v radním domě k vyučování. Roku 1882 byla na náměstí vedle kostela před domem čp.9 dostavěna

dvoutřídní škola, ale v září r.1835 ji zcela zničil požár. V. Martínek ve Vlastivědě Jindřichohradecka uvádí, že zpočátku se vůbec neučilo a pak byly třídy zřizovány na různých místech. Učilo se v čp.90 (nyní hospoda pana Máci) a na náměstí v čp.300 (nyní Křištovi).

Ačkoliv požár roku 1835 způsobil obrovské škody, kromě školy tehdy shořel kostel, fara a 13 domů, postavila obec poměrně brzy novou trojtřídní školu. V lednu 1846 se v ní začaly učit dvě třídy. V této školní budově se učí dosud. Učitelem byl tehdy Václav Voborník, podučitelem Jan Huml.

V roce 1859 navštěvovalo školu celkem 328 dětí, a to 163 hochů a 151 dívek ze Strmilova a devět hochů a pět dívek z Leštiny.

Z tzv. Fasse týkajícího se příjmu a vydání školní organizace a bohoslužeb ve Strmilově se kromě výše uvedeného počtu žáků dovídáme, že byly ve škole tři učebny, učitelův byt, vedlejší světnice, spižírna, kuchyně, světnice učitelova pomocníka, chlév a skladiště dřeva. Je zde uvedena i mzda učitele včetně sbírky o koledě a poplatky vybírané od dětí. (Fasse otiskl V. Martínek ve Vlastivědě Jindřichohradecka č. 6-7, r.1930, str.14).

V roce 1864 se začalo učit ve 3.třídě, druhým podučitelem byl jmenován Leopold Voborník, syn řídícího učitele V. Voborníka. Roku 1878 byla zásluhou řídícího učitele Jana Drábka zřízena školní knihovna. Knihy byly zakoupeny z peněz získaných ze dvou divadelních představení místních ochotníků.

R.1888 byla trojtřídní škola rozšířena o 4.třidu, kolik žáků tehdy školu navštěvovalo nelze zjistit. Ve školní kronice je pravidelně uváděn počet žáků až do r.1891, tehdy se ve čtyřech třídách učilo 326 dětí ze Strmilova, Leštiny a Vlčic. Ostatní okolní vesnice měly vlastní školy. Třídy byly přeplněné žáky, v jedné třídě, v dlouhých lavicích, sedělo až 80 dětí. Některé děti měly od školy úlevy, protože pomáhaly s prací v hospodářství, nelze se tedy divit tomu, že i někteří dospělí neuměli číst a psát.

Děti se ve škole kromě náboženství učily číst, psát, počítat, věnovaly se hudbě a zpěvu, získaly i některé pracovní dovednosti a hospodářské znalosti. Učitelé nacvičovali s dětmi divadelní představení, připravovali pro ně pěší výlety. Zápis z roku 1892 obsahuje např. toto sdělení: "Sbor učitelský uspořádal s školní mládeží společný výlet k Hynkovům (nyní Doupníkovu) dne 7.července, podělil žáky chlebem, uzenkami a pivem....Školní rok ukončen dne 30.července 1892 slavnou mší a Te Deum, načež žákům ve školní budově rozdány po vhodné řeči zprávy školní." Následující školní rok začal 16.září "slavnou mší svatou, načež žákům po vhodné řeči ve školní budově přečteny pravidla školní."

Ve školním roce 1892/93 byla na školním dvoře postavena tělocvična. Protože počet žáků stoupal, povolila c.k.zemská školní rada r.1894 otevřít 5.třidu. Ve škole však nebyla vhodná místnost, a tak se jedna třída učila na radnici. V září 1894 měla škola 390 žáků, učitelský sbor tvořili řídící učitel Jan Drábek, dva učitelé, dva podučitelé a industriální učitelka.

V r.1901 požádala městská rada o zřízení měštanské školy chlapecké, ale někteří občané, zejména rolníci, se zřízením měštanské školy nesouhlasili, protože se obávali velkých vydání vzniklých se stavbou a vydržováním školy. Na základě jejich protestů byla měštanská škola zřízena v Kužaku. Chlapci ze Strmilova pak chodili do kunžacké měštanky pěšky.

Školní výbor, v jehož čele byl starosta František Staněk, požádal ministerstvo školství o zřízení průmyslové školy pokračovací. Vyučování v této škole bylo zahájeno 28.zářím 1901, navštěvovali ji po své práci učedníci, budoucí řemeslníci a živnostníci. Učitelský sbor tvořil ředitel Drábek, učitel písemností Karel Vydra, učitel počtů a účetnictví Jaromír Štícha a učitel kreslení a rýsování František Valenta.

Na podzim r.1901 se z podnětu učitelského sboru začaly v obecné škole vařit polévky pro chudé děti ze Strmilova a pro všechny děti z Leštiny. Odbor Národní jednoty Pošumavské věnoval plechové nádoby pro 50 osob a peníze na nákup potravin, finančně přispěl školní inspektor a zámožnější rodiče z Leštiny. Polévky se dětem vařily i v následujících letech, a to vždy v zimních měsících. Ve školním roce 1905/6 se denně vařilo asi 100 porcí. Činnost polévkového ústavu byla ukočena za 1.světové války pro naprostý nedostatek potravin. Po válce byl polévkový ústav obnoven a vydržován místní sociální péčí.

Odbor Národní jednoty Pošumavské na Smíchově dával chudým strmilovským dětem k vánoční nadílce části oděvů i látky na šaty, také část školních potřeb dostávaly chudé děti od příznivců školy zdarma.

Ve školní kronice jsou pečlivě zaznamenávány změny v učitelském sboru, počty žáků, výdaje polévkového ústavu, jména dárců i výčty jejich darů, konání sv.zpovědí a náboženských zkoušek, jsou podrobně popisovány oslavy jubileí Jeho Veličenstva císaře Františka Josefa I.

Pěkné asi bývaly jarní stromkové slavnosti, jejichž tradici bychom měli obnovit. Posuďte sami zápis z r.1909. "Dne 28.dubna pořádána školními dětmi stromková slavnost. Žactvo se sešlo ve svých třídách, odkudž převedeno do třídy šesté. Pan učitel Josef Menšík promluvil zde vhodnou řeč k stromkové slavnosti, načež dítky zapěly píseň o jaru. Žactvo v průvodu došlo po leštinské silnici až k místu, kde podél silnice zasazeno deset lip a jeden doubek, kteréžto stromy daroval správce školy. Poněvadž při sázení byl silný déšť, muselo být upuštěno

od chystaného přednesu některých vhodných básní a písní a žactvo se odebralo po pečlivém zasazení stromků do města." Také v následujícím roce sázely děti u leštinské silnice lípy." Sázení dělo se za poučování o tom, jak nutno strom zasaditi proti větru chrániti. Dítkami pronesena po zasazení vhodná hesla o sázení stromů, o ochraně rostlinstva a přírody."

Od r.1910 se konaly schůze učitelů s rodiči. Na první schůzi byly projednány školní zákony a uč.K.Kupka hovořil na téma škola a rodina, na druhé schůzi se kromě přednášky o kometách hovořilo o školní kázni.

Příjemným zpestřením školní výuky byly pro děti besídky, divadelní představení nacvičená s učiteli, dětské dny konané tehdy v prosinci, výstavy ručních prací žáků, vlastivědné vycházky a výlety. Na konci školního roku se konaly celodenní vycházky, např. na Markův kámen, na Viklan, vyjížďka do skláren v Janštejně, výlet vlakem do J.Hradce, ale většinou se chodívalo pěšky. Asi nejdelší cestu podnikli učitelé se žáky 4.až 6.třídy r.1916.Vypravili se přes Palupín do Zahrádek, kde si prohlédli nový lihovar, odtud šli do Doubravy a po prohlídce tamní pletárny se přes Studenou vrátili domů.

Poklidné zápisy na stránkách školní kroniky vystřídaly r.1914 válečné zprávy - jména padlých bývalých žáků školy, odvody učitelů, dražota, zhoršení zdravotního stavu dětí, úmrtí dětí na záškrt a jiné nemoce, konání válečných sbírek.

Učitelé museli chodit dům od domu a agitovat k upsání peněz na rakouskou válečnou půjčku, místo vyučování prováděli soupis obilních zásob a podrobnou statistiku ploch osevu. Dětem byly poskytovány úlevy při vyučování, aby mohly matkám pomoci s prací, protože jejich otcové byli odvedeni k vojsku.

S jakou netrpělivostí byl asi očekáván konec války. Po letech válečného utrpení přivítal řídící učitel Fabián Hůlka vznik Československé republiky slovy: "Naplněn nejvroucnější radostí pozdravuji osvobození českého národa, osvobození české školy a našeho stavu od útlaku vídeňských vlád nám vždy nepřátelských."

7.prosince 1918 se učitelé sešli na okresní poradě v J.Hradci a společně složili slib věrnosti Československé republice. V r.1919 se učitelé a žáci připojili ke sbírce na kovový poklad republiky a odevzdali 450 g stříbra a zlata.

R.1921 byla ve Strmilově zřízena smíšená škola občanská (měštanská). Počet tříd obecné školy byl snížen na pět, později na čtyři. V roce 1923/24 navštěvovalo čtyři třídy obecné školy 175 žáků. V roce 1925 po odchodu řídícího učitele Fabiána Hůlky do důchodu byl jmenován správcem obecné školy Stanislav Švehla, ředitel měštanské školy. Hned po svém nástupu zahájil opravu školní budovy. Byla položena nová podlaha, zakoupeny troje nové dveře, natřena okna, vyčištěna studna...Výčet prací a finančních nákladů je v kronice zakončen povzdechem "Smutný stav školy se tím vším nezlepšil."

Na podzim loňského roku se ve Strmilově začala stavět nová školní budova. O tom, že stará škola a školní jídelna nevyhovuje a že je potřeba postavit novou, se hovořilo už v padesátých letech. Od té doby bylo vypracováno několik různých projektů, ale vždy zůstaly v zásuvkách stolu. Konečně se plány realizují, i když s velkými obtížemi a v hodině dvanácté, neboť letos ministerstvo školství zakázalo zahajovat stavby nových škol.

Starší lidé mají ve zvyku říkat stará nebo též obecná, či národní škola a nová škola neboli měštanka. Na otázku, jak vznikly tyto názvy a zejména jak vypadala škola v minulosti, by měl odpovědět následující příspěvek k dějinám strmilovské školy napsaný podle školních kronik.

Některé údaje jsem čerpala též ve Vlastivědě Jindřichohradecká, dvojčíslo 6-7,r.1930.

Libuše Kubáková - kronikářka obce

Poezie všedních dnů

Už dlouho ležely tam v mokré louce
a zarůstaly mechem, kapradím,
však došlo na ně, bylo rozhodnuto,
že dají teplo, promění se v dým.

Pár železných klínů k tomu bylo třeba,
kalač a palice těžká z ocele,
těmito nástroji rozbita měla býti jejich těla,
obrovskou silou rozdělena od sebe.

Dlouho však marná všechna pracovníků snaha,
nešlo to, povrch špalků byl již pohnilý
a klíny bez užitku bořily se v shnilé dřevo,
aniž by k živému jádru se probily.

Tvrdě bylo nutno pokračovat v tomto díle,
do vzniklých půlek znovu vrážet klín,
až z velkých špalků slabší polena jen zbyla,
zmenšená do čtvrtin a někdy i do osmin.

Ty kusy dřeva, různé tvrdosti a tloušťky,
řezala cirkulárka v divém chvatu,
poleno za polenem polykala pila,
jak litá vichřice, jak strašný rachot hromu,
takové bylo její skučení a síla,
když nořila se v hmotu stromů,
by vzniknout mohla ze špalíček hora
a celou tuto akci ukončila sekera.

Sekání dřeva na polínka
jde nejlíp na špalku dubovém,
vysokém asi jeden metr.

Nejhůř se seká dřevo uzlovaté
a není žádný pěkný pohled na toho,
kdo s takovouto prací hmoždití se musí.

Lépe jest s dřevem rovným, bez suků,
to špalíky lze jak karty dělit lehce
a dřevorubec jenom hraje si s tou prací,
která vždy spíše mužům náležela.

Jen jednou rukou svojí seká,
druhou špalíček si přidržuje,
čas přitom plyne jako voda v řece
a chlápek písničku si pohvizduje.

Ten, kdo zdáli pozoruje toto dění,
si maně vzpomene na tnutí toho krále,
jenž ostrým mečem kdysi, v minulosti šeré,
gordický uzel rozťal v okamžení.

P.J.

Pozn.autora: V básni "Poezie všedních dnů" je zmínka o k a l a č i .
Není to nástroj, který mimo dřevorubců by lidé příliš znali. Je to ve
skutečnosti těžká klínová sekera, kterou ještě dodnes si berou do lesa
dřevorubci ke kolení silných špalků dřeva, určených k palivovým
účelům.

Slavnostní shromáždění účastníků 111. odboje v Jindřichově Hradci

Za přítomnosti Dr.Lukáše Mikuleckého, přednosty OÚ v J.Hradci
konalo se ve středu 17.března v 10,00 hod. slavnostní shromáždění
účastníků III.odboje v malé zasedací místnosti Jihočeské university
v Jarošovské ulici.

Na zahájení přednesly žáčky hudební školy vážnou skladbu pro dvoje
housle a klavír. Ještě i později si mohli účastníci shromáždění
poslechnout dvě kulturní vložky, sólo na housle a báseň, líčící
utrpení žen, vězenkyň, kterou zarecitovala studentka
jindřichohradeckého gymnasia.

V úvodním slovu, které následovalo po první hudební vložce,
přednosta OÚ Dr.Mikulecký poděkoval všem přítomným vězňům z KPVČ za
osobní statečnost, kterou osvědčili za doby čtyřicet dva roky trvající
komunistické totality. Po jeho krátkém proslovu poděkoval současný
předseda KPV br.Nevřela za uznání a ocenění toho zápasu, který byl
nesmírně dlouhý a přinášel velké utrpení nejen pro vězně samotné, ale
i pro jejich nejbližší příbuzné.

Za naši obec byli na tomto slavnostním shromáždění účastni starosta
naší obce pan Vl. Adam a dva političtí vězni padesátých let, pánové
Petr Jankovský a Antonín Polanecký.

Domníváme se, že je dobré toto sejití politických vězňů připomenout
i v našich místních novinách. Jednalo se o velké utrpení a bolest
těch, kteří pozdvihli svůj hlas proti nastupující komunistické
diktatuře a správně odhalili zrádnost komunistické ideologie, i když
potom zato museli zaplatit krutou daň.

Po celou dobu věznění bylo trestaným vtlučováno do hlavy, že vše pro
jejich návrat domů spočívá v jejich cti a postoji k práci. Oni však
tvrdě a nesmlouvavě usilovali o čest ne k této otrocké práci, ale
o čest svého svědomí. Jejich ctí byla věrnost za všech okolností
ideálům svobody.

Je smutné, že se této svobody dožila jen malá část těch, co
prošli komunistickými koncentráky padesátých let.

Není však důvodu ke smutku. V dějinách tomu již mnohokrát tak
bylo. Krev a pot mučedníků svobody jsou semenem nových vyznavačů
svobody v dalších generacích. Takový je totiž běh světa a dějin. Kéž
by tato setba a přínos novodobých mučedníků přinesly své ovoce.

Antonín Polanecký

Z pozoruhodných událostí v obci

Rádi uveřejňujeme v našich novinách zprávu o narození malé Veroniky manželům
Závodským ze Strmilova. Děvčátko je praprababičkou dvou praprababiček, rovněž občanek
strmilovských, paní Balkové a paní Novákové.

GRATULACE

Obecní úřad blahopřeje všem našim spoluobčankám a spoluobčanům, kteří se v prvních 3 měsících tohoto roku dožili významného životního jubilea a přeje jim pevné zdraví, spokojenost a hodně radosti v dalším osobním i veřejném životě.

Jsou to:

Lovětínský Bohuslav	Leština	70 let
Kareš Josef	Malý Jeníkov	81 let
Dvořáková Marie	Malý Jeníkov	80 let
Holoubek Antonín	Jiráskova	82 let
Marek Miloslav	Studenská	81 let
Nořinská Marie	Jiráskova	86 let
Doležalová Blažena	Malý Jeníkov	83 let
Křišťa Josef	Náměstí	81 let
Hačková Milada	Dlouhá	60 let
Ceplochová Marie	Zahradnická	70 let
Dobrodinský Jaroslav	Kunžatecká	60 let
Janíková Věra	Malý Jeníkov	60 let
Jankovská Julie	Náměstí	60 let
Kolářová Julie	Nivka	85 let
Krafková Hermína	Nad Kamenitým	84 let
Mouca Jan	Nivka	81 let
Nováková Marie	Sportovní	83 let
Doškářová Miroslava	Příhon	70 let
Krafková Bohumila	Příhon	70 let
Zemanová Františka	Pod farou	70 let
Šteflíčková Růžena	Dlouhá	80 let
Balek Josef	Malý Jeníkov	84 let
Říha Vlastimil	Sportovní	70 let
Závodská Marie	Česká Olešná	89 let
Pykal Jaroslav	Malý Jeníkov	82 let
Kubák Jindřich	Tyršova	85 let
Jirků Stanislav	Česká Olešná	70 let
Švehla Jaroslav	Kunžatecká	82 let
Kalmíková Pavla	Nová	85 let
Myslíková Marie	Hradecká	83 let
Číhalová Ida	Brana	85 let
Popelka Josef	Obcizna	70 let
Šteflíček Oldřich	Dlouhá	83 let
Tučková Milada	Brana	60 let

Informace školy

Příchod jara

Párek krásných, majestátných čápů na farském komíně nám opět zvěstoval, že neodvratně přišlo jaro. Příroda se probudila, začíná se zelenat a ukazovat první jarní květy. Pod heslem "Netrhej, nelámej, nenič - příroda je pro všechny", je žákům školou vštěpován správný vztah k přírodě. Nejen ochranu potřebuje příroda, ale i pomoc člověka. Proto s chutí žáci upravují chodníky kolem školy i na náměstí. Snad přímý podíl na úpravě prostranství povede děti i k tomu, že nebudou své okolí ničit.

Hodnotná přednáška bývalého pana učitele Švehly o ochraně přírody a především ptactva, žáky jistě upozornila na tuto skutečnost.

V závěru měsíce dubna shlédnou nejmladší žáci pohádku o nutnosti ochrany přírody v podání brněnských umělců.

Při čištění lesa a výsadbě nových stromků Lesnímu závodu Český Rudolec odpracovali nejstarší žáci po odpolednech 112 brigádnických hodin.

Jaro je tady. Den Země, 22.duben je i na zdejší škole ve znamení výchovy k ochraně přírody.

Mgr. Jindřich Kejval
ředitel školy

Informace OÚ

Stavba školy - od 29.10.1992, kdy na stavbu přišli první zedníci, jsme do konce roku 1992 prostavěli 2 500 000 Kč (včetně materiálu nakoupeného na hrubou stavbu). Po tuhé zimě se stavba opět rozjíždí.

Obecních lesů sice Strmilov nemá mnoho, jsou však dostačující k tomu, abychom z nich vytěžili dřevo na nový krov školy.

Protože odpady jsou je velice závažným problémem, vydává Obecní zastupitelstvo vyhlášku "LIKVIDACE TUHÉHO KOMUNÁLNÍHO ODPADU" se kterou budou všichni obyvatelé Strmilova seznámeni.

Doposud nám popelnice vyvážely tech. služby. Protože jejich cenová kalkulace za odvoz dosáhla cca 520 Kč na jednu popelnici za rok, snažíme se zlevnit odvoz odpadů pořízením vlastního KUKA vozu. Protože obec nemusí platit pojištění a silniční daň (samozřejmě jenom když tu kterou činnost provozuje nevýdělečně) a vzhledem k malým pořizovacím nákladům, se nám snad podaří udržet přijatelnou cenu.

V současné době je velmi aktuální vyplňování přiznání k dani z nemovitostí. Protože je to pro některé občany záležitost poměrně náročná, obecní úřad poskytuje konzultace každou středu od 13 hod. do 17 hodin. Přiznání musí být podáno do 15.května a daň zaplacená do konce května.

REKLAMA

Advokátní kancelář

JUDr. Radoslava Přikryla

378 56 Studená 498, tel 0331/92320
\$

Poskytuje právní služby občanům, podnikatelům a organizacím zejména v oblasti občanského, pracovního, obchodního, rodinného a pozemkového práva, včetně právních záležitostí podle restitučních zákonů.

Ve spolupráci se soudním znalcem zajistíme ocenění Vašich nemovitostí pro potřeby převodů, poskytnutí půjček a úvěrů a vyřídíme převod, případně pronájem Vašich nemovitostí po právní stránce včetně vkladového řízení.

Využijte výhodné vzdálenosti a domluvte si v případě potřeb schůzku telefonicky. Pracujeme dopoledne, odpoledne, večer, v případě potřeby i ve volné dny.

Elektroslužby Vrbenský Václav

Strmilov 450

tel. 924 87

nabízí kromě elektromontážních prací i práce montážní plošinou

AVIA MP 13

při opravách fasád střech, okapových žlabů a podobně do

výšky 13 m.

Strmilovské noviny vydává

Odpovědný redaktor:

Grafická úprava:

Počet výtisků:

Cena jednoho výtisku:

Obecní úřad Strmilov

Petr Jankovský

Zbyněk Honzal/FOGRAT

500

1 Kč